

N.º 1 (b) Patent n.º 113.982 Preu

esquitz

Suplement d'EN PATUFET



DOS NAUFRAGS BARRUTS

Ayuntamiento de Madrid

Dos naufrags barruts

ERA l'any de gràcia de 1896 que Jordi Rover, mariner al servei de sa Majestat Britànica, sortia de Plymouth en la fragata de transport «Boadicea», carregada de municions i petit armament destinat a la flota del Mar de les Indies. Això era en els bons temps de la navegació a vela, quan fins els vapors ràpids i els cuirassats dúien veles per ajudar la màquina i la major part de la navegació comercial es feia en fragates i barques. Però els vaixells de sa Majestat Britànica, estacionats a la mar de les Indies, no havien de rebre les municions ni el petit armament que els duia la fragata

«Boadicea»
punt l'
plegà v
desert
béns i
guies d

I, de
ta, nor
bà a s
capità
guil»,
refugia
tre ma
rebut c
no dei
tà arra
de trin
de tri
uns da
ones e

Pass
part d
a cons
des i p
fresca
tragué

«Boadicea», perquè aquesta, tan bon punt hagué sortit del Mar Roig arremplegà un vent huracanat que sortia del desert de l'Aràbia, i naufragà, casc, béns i cossos, en les turbulentes aigües de l'Oceà de les Indies.

I, de tots els tripulants de la fragata, només l'esmentat Jordi Rover arribà a salvar-se; i això, perquè quan el capità crida «Que es salvi el que pugui!», donant ell mateix l'exemple en refugiar-se a la llanxa major, el nostre mariner seguí el consell que havia rebut d'antics mestres de marineria, de no deixar el vaixell mentre suri, i restà arrapat a la verga de la vela gran de trinqueta mentre els seus companys de tripulació fugien en les llanxes i uns darrera altres eren engolits per les ones enfurismades.

Passada la tempesta i surant encara part del vaixell, Jordi Rover s'apressà a construir un rai amb vergues i cordes i proveir-lo amb dues botes d'aigua fresca i dos caixons de carn salada que tragué de la gamba, i amb tan feble

embarcació abandonà el casc que amenaçava ruina imminent i es féu a la vela cap a les platges possibles.

En dos dies de navegar arribà a una petita illa solitària. Allà reposà unes quantes setmanes i mentrestant arreglà el seu rai perquè pogués navegar en millors condicions. Afegí a les seves provisions alguns peixos, ostres i ocells marins que aplegà a l'illa, i per fi, aprofitant l'estació dels vents favorables, es féu novament a la vela, deixant a l'illa, per anar més lleuger, una bóta d'aigua i un caixó de carn salada, amb una inscripció al damunt.

Als dos dies de navegar, trobà un creuer anglès que el recollí. Tothom es meravellà que hagués pogut viure tants dies sobre aquell rai incòmode, i ell, content de batre un rècord, no ho desmentí pas.

* * *

Era en l'any 1910 que el cargo-boat «Sirius» sortia de Cardiff amb destí a Austràlia, portant un carregament de

carbó
A bo
riner
aficion
cords
batre
Qua
havia
se int
nat la
tre ho
miava
famos
li ha
Ni en
tació,
cord
He
entrà
féu e
garet
lació
son,
jant
amar
restà

carbó per la flota anglesa del Pacífic. A bord del «Sirius» hi anava el mariner Pere Simpson, un home molt aficionat als esports, sobretot als rècords mundials. La seva illusió era de batre un rècord.

Quan llegia en els diaris que Fulano havia ballat cent vint-i-tres hores sense interrupció, o que Sutano havia donat la volta al món a peu coix, el nostre home es quedava sense alè i somiava superar, fos com fos, aquestes famoses performances. Però mai no se li havia presentat l'ocasió de fer-ho. Ni en futbol, ni en boxa, ni en natació, no havia pogut mai batre un rècord ni atènyer un campionat...

Heus aquí que així que el vaixell entrà al mar de les Índies, la caldera féu explosió i el «Sirius» se n'anà a gaireta ràpidament... De tota la tripulació només es pogué salvar Pere Simpson, que casualment es trobava netejant la llanxa... Tallà ràpidament les amarres, i, en enfonsar-se el vaixell, restà surant amb la petita embarcació.

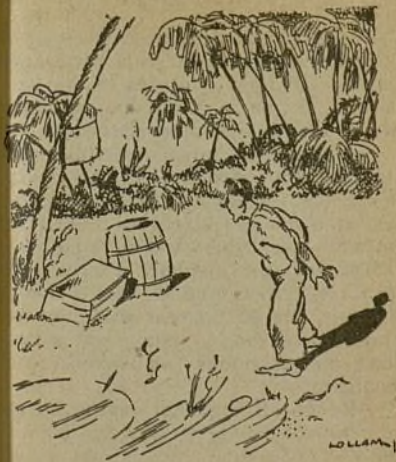
En trobar-se sol i sense menjar ni beguda en mig de l'Oceà Indic, Pere Simpson no es desanimà pas. Empunyà els rems, i procurant mantenir un rumb fixo per medi de l'observació de l'estela que la barca deixava en l'aigua, anà vogant durant llarga estona i veié recompensada la seva activitat per l'aparició d'una illa solitària, petita i baixa. Així que la roda de proa amorrà a la sorra, el nou Robinson saltà a terra i es disposà a recórrer els seus dominis tan oportunament trobats. I de seguida va veure quelcom que li cridà l'atenció, una bóta i un caixó que hi havia abandonats al peu d'un arbre. Hi corregué i trobà que la bóta era plena d'aigua dolça i el caixó era carn en conserva. A l'escorça de l'arbre hi havia escrita amb un ganivet la següent nota:

«Jordi Rover. Abril, Maig i Juny de 1896. Deixo aquestes provisions per si algú les aprofita.»

—Renoï—pensà en Pere Simpson—, quina bona idea va tenir aquest Jordi.



...una
ab



...una bóta i un caixó que hi havia
abandonats al peu d'un arbre.

Però l'aigua serà podrida amb tants anys.

Doncs no ho era, perquè estant la bóta parcialment desfonada per sa part superior, l'aigua primitiva s'havia evaporat i la que hi havia llavors era de pluja, molts cops renovada.

Amb aquelles provisions en Simpson restà a l'illa tres mesos, i quan va veure que se li acabaven decidí embarcar-se novament en el seu bot i sortir en cerca de terra ferma o d'un vaixell.

Amb el que quedava d'aigua i de carn ben col·locat en el bot, es llençà a l'aventura en aquella mar tan ampla, amb tan bona fortuna, que a l'endemà mateix trobava un vaixell, on el recolliren.

—Renoï—li digué el capità, en asabentar-se que era un naufrag del «Sirius»—, heu estat tres mesos i vuit dies abandonat sobre les ones... sabeu que heu batut el rècord d'aquest fet!

En Simpson creia tornar-se boig d'alegria... per fi havia batut un rècord! Ell es guardaria pla bé de dir



*...sabeu que heu batut el rècord d'a-
quest fet!*

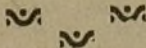
que la major part del temps l'havia passada a l'illa!

Però la seva joia s'esvaï en sentir que el segon de bord deia:

—No capità, no és un rècord... l'any 1896, Jordi Rover, naufrag de la «Boadicea», en aquestes mateixes mars va estar abandonat sobre l'aigua tres mesos i quinze dies.

—Quin barrut!—cridà Pere Simpson, i anava a dir que no, que ell sabia molt bé que Jordi Rover s'havia passat tres mesos ben còmodament a l'illa... quan es mossegà la llengua recordant que això fóra declarar que ell també hi havia estat... I s'hagué de resignar a ésser només sub-campió de la permanència a mercè de les ones, gràcies a què el campió havia estat tan barrut com ell i també havia dissimulat la veritat!

GUILLEM D'OLORÓ



RODOLINS INCOMPLETS

TAFANERIA



En Pepet de l'Estivill

.



—Santa Rita i Sant Crispí!

.

DEL DIT AL FET...

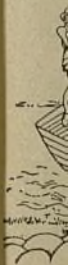
Discutint si una jugada
era neta o era bruta,
varen tení una disputa
en Sebastià i en Carlets;
i aquest va di amb arrogància,
mentre l'altre s'allunyava,
que si algun dia el trobava
l'ompliria de bolets.

Al cap de set o vuit dies
els dos xicots van trobar-se
i de nou van insultar-se
agafant-se mútuament;
i durant la breu estona
que va durâ aquella guerra,
en Carlets va anar per terra
i va rebre de valent.

Les coses, fins anant bé,
mai van com un hom suposa,
perquè el *volé* és una cosa
i una altra cosa és el *fer*.
El que acabo de contar
ben clâ us pot donâ a comprendre.

que
com

L'HIST



—Ep

xar?

—Ca

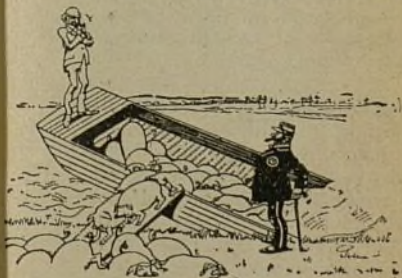
vaixell

tim pas

*que sempre n'hi ha tant per prendre
com n'hi hagi per donar.*

R. O K.

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER



—Ep, l'home! ¿Què espereu per baixar?

—Cap capità no pot abandonar el vaixell fins que hagi desembarcat l'últim passatger.

AVARICIA I VANITAT

CONTE VELL

Un criat que molt sovint portava encàrrecs a casa de l'avar don Miquel, estava cremat perquè mai podia arregar cap propina, i, vanitós de mena, deixava les coses sobre la taula, sense dir el Déu-lo-guard ni passi-ho bé, ni porto això ni vinc d'allí.

Un jorn en què l'enfadat servent acabava de deixar damunt la taula una safata de dolços i se n'anava, com de costum, sense dir mot, el cridà don Miquel, bo i renyant-lo:

—Quan es duu un encàrrec a una sa, es diu de part de qui ve i per què ve... Veuràs, seu, que t'ho explicaré; tu faràs d'amo i jo de criat.

Seu aquest i don Miquel comença:

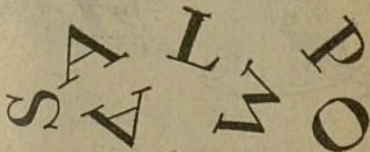
—Déu-lo-guard! Vinc de part de don Fulano de Tal a portar-li aquesta safata de dolços; tingui, si és servit.

—Molt bé, noi—replica el criat—; aquí tens dos ralets de propina pel teu servei.

L'un donà una lliçó de vanitat i l'altre d'avarícia.

Traduit per SICA

LLETRES ESCAMPADES



Amb aquestes lletres cal formar el nom d'una vila de la costa catalana.

—
ACUDIT

—Si et dono una bufetada, després dues més, i dues més, ¿quantes te n'hauré dat?

—Oh, no ho sé, perquè a la primera ja hauria apretat a córrer.

JOSEP MARTÍ I VILA



No et burlis mai de ningú,



que es poden burlar de tu.